INCERTI SCRIPTORIS

CARMEN DE BELISARIO

GRAECO—ROMAICUM.

PRIMUM EDIDIT

E CODICE MSTO PARISIENSI

JOANNES ALLEN GILES.

HUJUS OPERIS
SEXAGINTA TANTUM EXEMPLARIA SUNT EXCUSA.

OXONII
APUD J. H. PARKER;
LONDINI APUD G. DOLMAN, NEW BOND STREET;
ET D. NUTT, FLEET STREET;
CANTABRIGIÆ APUD DEIGHTON ET FIL.
ET PARISIIS APUD B. DUPRAT.
1847.

PRAEFATIO.

In bibliotheca Regia Parisiensi extat codex manuscriptus, [No. 2909] aevi recentioris, nec ante seculum decimum quintum scriptus, in quo continetur carmen de Belisario, quod nunc in lucem prodit. De quo carmine jam me monuerat vir doctus Bockius Bruxellensis : at de pretio, quo illud carmen estimari deberet, falsus fuit amicus meus, qui, dum Bruxellis operam omnem historiis Byzantinis dabat, carmen hoc in recentiori sermone scriptum nunquam viderat, et certe pretio iniquo estimabat. In edendo carmine nihil aliud proposui quam ut codex Parisiensis accurate repraesentaretur : explicationem carminis aliis qui in hac re magis versati sunt libens relinquo.

BAMPTON, CAL. MAR., 1847. J. A. G.

Ἱστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελλισαρίου τὸν ὅν ἡ τύχη ὕψωσεν καὶ τύφλανεν ὁ φθόνος· ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ μεγάλου βασιλέως Ἰουστινιανὸς ἐλέγετο καὶ μέγας αὐτοκράτορ καὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἁγίας σοφίας δομήτορ.

Ὦ θαυμαστὸν μυστήριον, ὢ συμφορὰ μεγάλη·
Λύπη ἀπαραμύθητος ὀδύνη καὶ πικρία·
Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἄνακτος Ἰουστινιανοῦ τε
Μεγάλου αὐτοκράτορος, μεγάλου βασιλέως·
Καὶ κτήτορ τῆς ἁγίας Σοφίας μεγάλης ἐκκλησίας,
Ἐφάνη Βελλισάριος ἀνὴρ σοφὸς ἀνδρεῖος
Ἐν τοῖς πολέμοις τοιγαροῦν καὶ μηχάνας καὶ πράξεις
Νὰ εἶπες κῆτον ὀφθαλμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλις
Καὶ ὁ φθόνος τὸ κακὸ θηρίον ὑστέρησέν του τὰ μάτια·
Καὶ ἔχασε τὸ γλυκερὸν τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου·
Μέγα κακὸν μέγα θηρίον ὁ φθόνος ἔνι φίλοι·
Σκορπίον ἀπηκάζουντο μὲ μύρια κεντρούνια·
Ὁ φθόνος τὸ κακὸ θηρίον ἐμπήκεν εἰς Ῥωμαίους
Ἀπέσω εἰς καρδίας τῶν ἐρίζωσε δι' ὅλου·
Φθόνος ὁ πρῶτος τῶν κακῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου·
Ὥσπερ ἐφάνην ἀπ' ἀρχῆς στὸν ἄθλιον τὸν Κάϊν·
Ἐφθόνισε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πρῶτα τὸν Ἄβελ,
Καὶ τότε τὸν ἀπέκτεινε δίχ' ἀφορμὴν κακίας·
Ὁ φθόνος ἠκολούθησεν ἐξόπισθε τοῦ φόνου·
Εἶχεν ὁ πρῶτος γεννηθεὶς εἰς τὸν παρόντα κόσμον,
Τὸ μέγα πρῶτον τῶν κακῶν ὁ μετὰ ταῦτα, φόνος·
Καὶ ποῖος οὐκ ἐδαγκάθηκεν ὑπὸ σκορπίου φθόνου·

Χωρεῖ καὶ μπένη πανταχοῦ χωρεῖ καὶ πιάνη πάντας·
Καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας πένητας καὶ πλουσίους·
Χώρας καὶ κάστροι χάλασαν αἱ γνῶμαι τῶν ἀνθρώπων·
Βασιλεῖαι καὶ αὐθεντίαι μεγάλαι ἐχάθηκαν·
Ἴδασε φθόνε τὶς εἶ σύ· τίς ἔνι ὁ τεκῶν σε·
Ἴδα καὶ ἔγνων σε καλῶς τὸ, τί ξεύρης να ποίσης·
Ἴδα καὶ πῶς ἐτύφλωσες τὰ μάτια τῶν Ῥωμαίων·
Καὶ αὐτὸν τὸν Βελλισάριον τὸν φημιστὸν καὶ μέγα·
Τὸν ἰσχυρὸν καὶ φρόνιμον καὶ πρακτικὸν εἰς ὅλα.
Ὦ κρίμαν ὁποῦ γίνετον βαβαὶ τίς μὴ θρηνήσῃ·
Εἰς τίτιον ἄνδρα θαυμαστὸν τίτιον κακὸ νὰ γένη·
Ὅπου καὶ μὲ τὴν γνῶσιν καὶ μὲ τὴν ὀρδυνιάν του,
Μὲ τὴν σοφίαν του τὴν πολλὴν ἐκέρδησε τὸν κόσμον·
Καλὸν μοιράδην ἔστησε στὸ πλάγην τῶν Ῥωμαίων·
Πολλὴν τιμὴν ἐδώρησε τὴν Κωνσταντινουπόλιν·
Ὕψωσε καὶ ἐδόξασε χριστιανοὺς Ῥωμαίους
Καὶ προσκυνοῦνται ὑπὸ πολλῶν πιστῶν τε καὶ ἀπίστων.
Καὶ τὸ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐῶ ἀφίνω ταῦτα·
Γράψην εἶχα καὶ πλεότερα ναπῶ διὰ τὸν φθόνον,
Ἃ μὴ σχολάζω τὰ πολλὰ τὰ πάντα καταλοίπω.
Λοιπὸν ἀρχίζω τὴν ἀρχὴν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα·
Τὸν μέγαν Ἰουστινιανὸν τὸν μέγαν αὐτοκράτορ,
Ὁρίζῃ φέρνουν παρευθὺς ἀβελισσάριόν τε·
Λέγει τοιάδε πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου·
«Ὦ Βελισσάριε σήμερον ἄκουσον τῆς φωνῆς μου·
Τὸν ὁρισμόν μου ποίσετον καὶ δούλευσον εἰς τοῦτο·
Ἔπαρε πλεῖστα πέρπυρα, δίδωσε καὶ μαϊστόρους·
Παρεύγαλε τὸ κτίσημον τὸ τείχωμα τῆς πόλις·
Ὅσον νὰ δράμη ἄλογον καλὸν ἀνδριομένον·
Εἰς χρόνου ἑνὸς τέρμενον ἵνα ἔνι κακωμένον·
Καὶ ἂν ἡ γνώση σου φάνη καὶ ἴδω τὸ κτίσμα κεῖνον·
Ἀρέσει καὶ τοὺς ἐμοὺς καὶ πάντας ἄρχοντάς μου,
Πίστευσον καταστήσω σου μέγα τοῦ παλατίου·»
Ἤκουσε Βελισσάριος τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην
Καὶ τὰ λαμπρὰ τὰ μέλλοντα λαμβάνειν ἐν τῷ τέλει·
Πάραυτα πίπτει προσκυνεῖ τὸν βασιλέα κεῖνον·

'Εγὼ ὑπάρχω δοῦλος σου λέγει δεδουλωμένος·
Καὶ τὸ κελέβης ὅρισον καγὼ νὰ τὸ πληρώνω·
'Επαίνευσεν ὁ βασιλεὺς καὶ στάμενα τὸν δίδη·
Κἀκεῖνος κτίζει σύντομα εὐθὺς καὶ τελειώνη·
Πολλοὶ γὰρ ἐθαυμάσασιν ἐπάνω εἰς τὸ κτίσμα·
Τὴν πράξιν καὶ τὴν ὀρδυνείαν ὁπού ποι κενεκεῖσθαι
'Ο μέγα Βελισσάριος εἰς τὸ τειχίον τῆς πόλις.
'Ο βασιλεὺς καὶ δείδη του δόξα τιμὴν καὶ πλοῦτον·
Τοσοῦτον ὕψωσεν δ' αὐτὸν τὶς ἆρα διηγεῖσθαι·
Ὅτι τοῦ φθόνου κάμινος ἐξῆψεν ὑπερῆψεν·
Φθονούσιν τον οἱ ἄρχοντες πρῶτοι τοῦ παλατίου
Ἔργατα πόσα κάμνουσιν καὶ πόσα καταλέγαν·
'Επλήρωσαν τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως ἐκείνοι·
Βλέπεις τὸν ἄνδραν ἔλεγον ὃν ἔποικες μεγάλον,
Κατὰ μικρὸν τὸ κράτος σου θέλει τὸ καταλύσει.
Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τοὺς Παλαιολόγους
Τὸν βασιλέα δικάζεται μετὰ πολλοῦ τοῦ θράσσους·
Καὶ τάχα δὲ ὡς συγγενεῖς ἐλάλειν οὕτως λέγων·
"Ὦ δέσποτα παντάνακτα δέσποτα αὐτοκράτορ·
'Εγνώριζε ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι ἡ βασιλεία
'Η ἔνδοξος ἡ θαυμαστὴ εἰς ἄλλον μεταπέση·
Εἰς ἄλλον μὴ τοῦ κράτους σου μήτε τῶν συγγενῶν σου·
Αὐτὸς ὁ Βελλισάρειος ὃν ἔποικες μεγάλον,
Αὐτὸς σκοτώνη πέρνη σου βασιλείαν καὶ στέμμα."
'Ο βασιλεὺς ἐτρόμαξεν ἀκούων τίτια λόγια
'Εκ τὸ θρονὴν ἐπήδησεν, ὡς ἄγριον θηρίον·
'Ως βοῦς γὰρ ἐμυκήσατο καὶ πρὸς ἐκεῖνον λέγει·
"Ἔχεις εἰπέ μοι μάρτυρας ὃ λέγεις νὰ προστήσεις,
Τὸν δόλον τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ πράγματος τὸ δράμα."
Τότε προσφέρει μάρτυρας πλαστοὺς κατὰ τῆς ὥρας·
Εὑρέθη Κατακουζηνὸς 'Ράλης Παλαιολόγος,
'Ασάνης καὶ ὁ Λάσκαρης καὶ Κάνος καὶ ὁ Δούκας,
Καὶ μαρτυροῦσιν ἄδικα κατὰ Βελλισαρίου·
Αἳ κρίμαν ὁποῦ γίνετον, οὐ συστενάζης δίκη·
Ἔδε κακὸν ἔδε πικρὸν καὶ τὶς νὰ μὴ θρηνήση·
Τὴν εἰς τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν νὰ ποίση τίτια κρίσις·

'Ορίζει καὶ σεβάζουντον στοῦ ἀνέμου τὸν πῦργον·
Βουλώνουσι τὰ μάτια του μὲ τὸ χρυσὸν μανδήλη·
Βουλόνουν οἱ μεσάζοντες καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας
Τρεῖς χρόνους τοῦ νὰ κάθεται ἀπέσω εἰς τὸν πῦργον·
Νὰ ὑστερεῖται καὶ τὸ φῶς καὶ τῆς ἀβροτραπέζης·
Νάχῃ ψομὴν καμπανιστὸν, καὶ ὕδωρ μὲ τὸ μέτρος.
'Αλλ' ὅμως οὐκ ἠρκέσθησαν οἱ καταμιτοτάδες·
Θάνατον ἐφωνάξασιν ὡς οἱ 'Εβραῖοι πάλαι,
Τὸ ἆρον ἆρον σταυρῶσον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους,
Τοῦ γλυκυτάτου 'Ιησοῦ χριστοῦ τοῦ ζωοδότου,
Οὕτω καὐτοὶ ἐκραύγαζον περὶ Βελισαρίου·
'Αλλ' ὀφθαλμὸς ὁ ἄυπνος ὁποῦ ποτὲ οὐ κοιμᾶται
Προσέσχεν ἴδεν ἔβλεψεν, ἄκουε τί ἐσυνέβη.
Μανδατοφόροι φθάνουσιν εἰς ὥρα μεσονύκτου·
"Οτι τινὲς ἀλλογενεῖς τὰς χώρας τοῦ κουρσεύειν,
'Απεῖρασιν καὶ ἀνθρώπους του καὶ λάφυρα καὶ σκῦλα·
Πολλοὺς αἰχμαλωτίσασιν ἀπέδειραν καυπόσους
Πολλὴν ἐποίκασι κακὸν ἐπὶ τὴν 'Ρωμανίαν.
'Ο βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν ἐκεῖνα τὰ μανδάτα
'Ετρόμαξεν ἐξέστηκεν ἐφύρθην ἐπαγώθην.
Καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔποικε σωστᾶς πεπληρωμένας·
Μήτε φαγίου καὶ ποτοῦ μήτε ὕπνου πρὸς ψαῦσειν·
Καὶ κάτεργα ὁ βασιλεὺς εὔγαλεν ἑβδομήντα·
'Εξοπλισμένα θαυμαστὰ καλὰ ἠρματωμένα,
Καὶ ἕτερα τριάκοντα ἀπὸ Θεσσαλονίκης
Γαλιότες καὶ πλοιάρια, ἀμέτρους ῥατζηβοῦδες·
"Ανδρες καλοὺς πολεμιστὰς γεννάδας καὶ ἀλκίμους
Καὶ ναύτες ὄντως να ειπῆς φάλκονες καὶ πετρίτες·
Τζάγκρας καὶ μπαλαιστρέριδες τόξα καὶ τοξατόρους·
Σκεύη καὶ πουμπαρδιέριδες τομφάκια συρπεντίνες,
'Ενέμπλοισε τὰ κάτεργα καὶ ναῦς μαχικάς του·
"Ανδρας ἐκατεσφάλισεν ἔφραξεν ἐξ ἁρμάτων·
Ναστράπτουσι τὰ ἅρματα να ἐκπέμπουσιν ἀκτίνας·
Καὶ τίς οὐ περιθαύμασεν ἐμβλέπων τὰ τοιαῦτα.
'Αλλ' ὅμως οὐκ ἐγίνωσκε μικρὸς ἦτε καὶ μέγας
*Η καὶ κατεργοκύριοι ἠτεφφικιαλίοι

Ποῖος ναένι ἀρχηγὸς ναένι καπητάνος.
'Ορίζει δὲ ὁ βασιλεὺς να συναχθοῦν οἱ πάντες,
Μικροὶ μεγάλοι γέροντες αὐτόχθονοι καὶ ξένοι
'Επάνω εἰς παλάτια ἐκεῖσθαι να εὑρεθῶσιν·
Οἱ πάντες ἐσυνάχθησαν μικροί τε καὶ μεγάλοι
Κακεῖ καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἤρξατο τούτους λέγειν.
"'Υμᾶς ὧδε ἐσύναξα ἵνα με ἂν κριθῆτε
Καὶ νὰ με δόσεται βουλὴν εἰς τὸ ζητῶ καὶ θέλω·
'Ιδοὺ γὰρ ἐκατόρθωσα ἐτούτην τὴν ἀρμάδαν·
'Εξοπλισμένην εὔμορφα καθὼς καὶ θεωρεῖται
Καὶ κύριον οὐκ ἔποικα καπήτανον εἰς αὔτην·
Λοιπὸν οὐκ οἶδα τίς ἐστιν ἄξιος εἰς ἐτοῦτο·
Νάνεν εἰς ὅλα πρακτικὸς ἄριστος καὶ ἀνδρεῖος
Καὶ νὰ γεννᾶ βουλεύματα καλὰ τῆς ἀριστείας.
Εἴπατε δότε μοι βουλὴν ἄρχοντές μου εἰς τοῦτο,
Μὴ θέλοντες αἱρεσχελεῖν μηδὲ κακεῖν ἐνταῦθα·
'Αλλ' ἐπὶ φόβον τοῦ θεοῦ ναγκλέξεται τὸν κάλιον·"
Οἱ ἄρχοντες ἐσήγησαν κανεὶς λόγον οὐ δίδει·
'Αλλ' εἰς τὸν ἄλλον ἔβλεπον οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι·
Λοξῶς φολξῶς ἀλωπεκῶς καὶ ὥσπερ τὴν ἀρκούδα
Καὶ πάλιν ἐξεφώνησεν ὁ μέδων ἐκ δευτέρου·
Πολλὰ ἐλυγοτρώδησαν οἱ μεγιστάνοι τότε.
Βλέπωντα οὕτως ἔκραξε τὸ πόπολον τῆς χώρας.
Φωνὰς τρανὰς ἐφώναξαν οἱ πάντες ἐν τῷ ἅμα·
" Δέσποτα πάντων βασιλεὺς τῶν αὐθεντῶν αὐθέντα·
'Ανατολῆς καὶ δύσεως κύριε αὐτοκράτορ
Καὶ τῶν 'Ρωμαίων ὁ φρουρὸς χριστιανῶν τὸ φοῦμος·
Πρῶτον πιστεύομεν θεὸν τρισυπόστατον ἕνα
Καὶ ὅλοι θαροῦμεν εἰς αὐτὸν ἵνα μας δόσειν νίκην
Νὰ καταβάλλει τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ·
Τὸ δεύτερον πιστεύομεν εἰς μεγάλην βασιλείαν σου,
Τρίτον εἰς Βελλισάριον ὃν ἔχῃς τυφλωμένον.
*Αν θέλῃς μέγα βασιλεῦ νικήσειν τοὺς ἐχθρούς σου,
Βάλαι τὸν Βελλισάριον αὐθέντην καπετάνον,
'Επάνω στὴν ἀρμάδα σου εἰς ὅλον σου τὸν στόλον·
Καὶ σὺ μὲν οὖν ὦ βασιλεῦ ἴδας τὸν ἄνδρα τοῦτον·

Εἰς νίκας τε ἀνδραγαθίας μεγάλας του ἀριστείας·
Εἰς Πέρσας καὶ Σαρακινοὺς ἀλλὰ κ' εἰσμαϊλήτας·
Καὶ πανταχοῦ ἐγίνετο νικητὴς τροπαιοῦχος·
Εὔτυχος καὶ καλότυχος καὶ μέγας ῥιζηκάρης·
Πιστὸς καὶ πρακτικότατος εὔτολμος ῥωμαλαῖος·"
'Ο βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸ πόπολον τὸ πλῆθος,
Τὸ πῶς ζητοῦν καὶ θέλουσιν ἀβελλισάριόν τε·
Καὶ ὅτι ἔγνω κατ' αὐτοῦ τὸ ἄδολον τῆς γνώμης·
Πῶς διὰ φθόνου, ἔγκλιστος ἐγίνηκε τοῦ πύργου
'Ως ἄλαος νὰ κάθετε τρεῖς χρόνους τυφλομένος·
Καὶ ὅτι ἀναιτίατος ἔνι εἰς τὸ καθόλου·
Ἄδολος καὶ ἀκαίρεος χορὶς ἐπιβουλίας.
'Ορίζει· φέρουν τὸν αὐτὸν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πάντας·
Κατέναντι ἐστάθηκεν ἐκεῖ τοῦ βασιλέως·
Μετὸ μανδήλην τὸ χρυσὸν τὰ μάτια τυφλομένος·
Καὶ τὸ ἰδεῖν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρὰς τὸν λέγει.
"Ὦ Βελισσάριε λέγει τον εὔχου τὸ πλῆθος λέγω·
Καὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐνίκησας τοὺς καταμιτοτάδες·
Ἐγὼ τοίνυν εὐχαριστῶ θεὸν τὸν παντεπόπτην·
'Οποῦ σε βλέπησε καλῶς κ' ἔχῃς τὸ φῶς καὶ βλέπῃς·
'Ο φθόνος·ὄντως ἤθελεν ὅτι νὰ σε τυφλάνει·
Μετ' ἀνθρώπων τε τινῶν πλαστῶν τε κακοτρόπων·
Ἐγὼ δ' ἀπάρτι λύσω σου τὰ δεσμὰ καὶ ταῖς βούλαις·
Τὴν παρρησίαν τετραπλοῦν ἣν εἶχες τότε πρόην·
Καὶ δόξαντε καὶ αὐθεντίαν πάλιν σε κατεστήσω·
Καὶ καπετάνον ποίσω σε ἐφ' ὅλην τὴν ἀρμάδαν."
Ἀνταπεκρίθη πάραυτα ἀβελλισάριός τε
Καὶ πρὸς τὸν ἄνακτα γοργὸν ἀπηλογεῖτε λέγει·
"Ἄναξ ἀνάκτων κάλλιστε δέσποτα στεφηφόρε
Καὶ τῶν 'Ρωμαίων ἀρχηγὲ ἀνατολῆς καὶ δύσης·
Ἐγὼ τὴν βασιλείαν σου ποτὲ οὐκ ἐπταισάτιν·
Μὰ τὴν χρυσίν σου κεφαλὴν καὶ μὰ τὴν βασιλείαν σου,
Ἔξω οὐδὲν·ἐξέβηκα ἐκ τοῦ θελήματός σου·
Καὶ λόγον οὐκ ἐνήργησα δημιτερσίας ἔργον·
Δόλος οὐδὲν εὑρέθηκεν ἀπέσω στὴν καρδίαν μου·
Οὐδὲ ψυχή μου ἤγειρε κατὰ σοῦ ἀνταρσίαν·

Οὐκ ἐγενώμην βασιλεῦ ἀντάρτης εἰς ἐσένα·
Πῶς οὕτως με συνέφερεν ὁ φθόνος πῶς ἐκλόσθη,
Καθὼς εἶπας ὦ βασιλεῦ να χάσω τὴν ζωήν μου·
Καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν τιμὴν, καὶ φῶς τῶν ὀμματίων μου·
Ἐπεὶ δ' ὁ φθόνος πόποτε οὐ θνήσκει εἰς αἰῶνας,
Οὔτε δ' ἐγὼ ἐνδέχομαι εἰς τὸ νὰ δευτερώσω,
Καὶ ὁ φθόνος πάλιν τὸ θηρίον νὰ με δευτεροδακάσῃ.
Ἄρχοντας ἔχεις βασιλεῦ θαυμαστοὺς καὶ ἀνδρείους,
Ὅρισον ἂς ὑπάγουσιν ἂς ποίουν δούλευσίν σου,
Κἀμὲ δὲ ἄφες ὡς με δεῖ τοῦ νά με τυφλωμένος·
Μή τι συνέβῃ με δεινῶν ἐκ τῶν ἀπροσδοκήτων."
Ἀκούσας ταῦτα παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ἀντέφη·
"Τὸν ὁρισμόν μου ποίσε τον ἐγὼ σε συμβουλεύω·
Τὸ θέλημά μου πλήρωσον καὶ ἀπειθὴς μὴ γίνου."
Πάραυτα Βελλισάριος ἔκλινε τὸ κεφάλον·
Πίπτει εἰς γῆν καὶ προσκυνὰ τὸν μέγα βασιλέα,
Πρῶτα φιλῆ τὰ χώματα ἔπειτα τὸ τζαγκίντου·
Καὶ τότε μετὰ χεῖρας του ἔλυσε τὸ μανδήλιν
Ὅπου ὁ Βελλισάριος ἐκεῖθεν ἐτυφλώθην,
Ἐκεῖ πάλιν τῆς τὸ ἔλυσεν ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας.
Καὶ λέγει τον ἀπὸ τοῦ νῦν δίδω σου τὴν ἀξίαν·
"Τοῦ νά σε καπετάνιος ἐφ' ὅλην τὴν ἀρμάδα·
Καὶ ὡς κελεύσῃς ποίησον ἔχεις τὴν ἐξουσίαν·
Αὐθέντην σε κατέστησα καὶ πράττε ὥσπερ θέλῃς·"
Λαβὼν ὁ Βελλισάριος τοιαύτην ἐξουσίαν
Ἄργηταν οὔμενουν αὐτὸς να πολεμᾶ καυμίαν·
Εὔμορφον εἶχε τὸν καιρὸν ἐμίσευσεν ἐδιέβη·
Κάστροι πολλὰ παρέλαβε μετέτρεψε καὶ χώρας·
Καὶ πάλιν ἀπεδίδοντο Ῥωμαίοις τὰ Ῥωμαίων·
Τὸ δὲ νη σὴν ὁπούρριψε ζυγὸν τὸ τῶν Ῥωμαίων·
Ὁποῖον ἐδιαυθέντευεν ὁ ῥὴξ τῆς ἐγκλητέρας·
Ὁ ἀπὸ πτήσας χαλινὸν τῆς Κωνσταντινουπόλις,
Πάραυτα ὥρμησεν κἀκεῖ στόλος ὁ τῶν Ῥωμαίων·
Ὅταν ἐπλησιάσασιν εἰς γῆν τῆς ἐγκλητέρας,
Ἐρράξαν ἐξεσκάλωσαν εὐγήκαν οἱ Ῥωμαῖοι.
Εὐγῆκε Βελλισάριος ὁ μέγας καπητάνος

Οὐδὲ καλὰ ἐπάτησε τὴν γῆν τῆς ἐγκλητέρας
Ἐπεδοκλόθην ἔπεσεν εἰς γαῖαν ἐξαπλώθην·
Ἰδόντες τοῦτο τὸ συμβὰν πολλοὶ ἐδειλανδρεῖσαν·
Οἱ ἄρχοντες ἐτρόμαξαν ἔσεισαν κεφαλάς των·
Γνωρίσας Βελλισάριος τὴν ἀτυχίαν τούτων,
Διαλαλημὸν ἐποίησε λόγους τοιούτους εἶπεν·
Νασύρουσιν τὰ κάτεργα εἰς γῆν ὁμοίως καὶ τἄλλα
Μικρὰ μεγάλα πάραυτα καὶ να τα ξερματώσουν·
Κουπία τε καὶ ἄρμενα καὶ ἄρματα παντοία,
Ὅλα να τὰ ξεβάλλουσιν καὶ να τὰ εὐκερέσουν·
Καὶ ὅταν οὕτως γένηται κενώσουσι τὰ ξύλα.
Τότε νὰ βάλλουσι φωτία καὶ ὅλα νὰ τὰ καύσουν·
Ἐγίνηκε τὸ πρόσταγμα ἔκαυσαν τὰ καράβια
Ἔκαυσε καὶ τὰ κάτεργα ἀφῆκε μόνα τρία·
Νὰ τάχῃ δι' ἐπιστολὴν νὰ τάχει διὰ μανδάτα.
" Τότε ὁ καπετάνιος δημηγορεῖ καὶ λέγει
Νὰ ξεύρεται οἱ ἄρχοντες μικροί τε καὶ μεγάλοι·
Ἐγὼ ποτὲ οὐκ ἔναυγα τὰ κάτεργα τὰ ξύλα·
Ἐὰν ἐσεῖς να τυχένεται εἰς μίαν καρδίαν ὅλοι·
Εἰς μίαν ψυχὴν εἰς ὄρεξιν ὅλοι νὰ πολεμοῦμεν·
Βλέπων ἐγὼ τὸ δίψυχον καὶ τὸ καρδιόν σας.
Καὶ πῶς ἐδειλανδρείσεται διὰ τὸ πέσιμον μόνον·
Ἔκρινα ὅτι να καγοῦν τὰ κάτεργα καὶ ξύλα,
Περοῦ λαὸς ὁ τῶν Γραικῶν ἑνωθὴ μὲ τοὺς φράγκους,
Νὰ πολεμίζουν δυνατὰ νὰ μὴ ἔχουν πόθεν φύγη
Μεταύτους νὰ κατακοποῦν εἰς συμπλοκὰς πολέμου
Καὶ πᾶς γραικὸς νὰ μὴ γνιαστὴ νὰ φύγη νὰ γλυτόσῃ,
Νὰ μὴ ἔχει πίσω μέριμνα καὶ ποῦ πλοῖον νὰ φύγει·
Τοῦτο δὲ πᾶσι προφωνῶ καὶ πᾶσι παραγγέλω,
Εἴ τις δειλιάσῃ καὶ στραφὴ τὰ πίσω του γυρίσει,
Ἀν ἦνε υἱὸς τοῦ ἄνακτος, ἐγὼ νὰ τὸν φονεύσω.
Εἰ δέ τις εἰς τὸν πόλεμον σταθὴ καὶ πολεμήσῃ·
Ἀνδριομένα προθερὰ καλῶς ἀνδραγαθήσει,
Νὰ τὸν πλουτήσω περισσὰ χρήματα νὰ τοῦ δόσω
Νάχῃ καὶ δόξες καὶ τιμαῖς ἀπὸ τὸν βασιλέα."
Καὶ τὸ λοιπὸν ἂς δράμωμεν ὡς γήπες εἰς τὸ βρῶμα

'Ανδρειομένα εὔτολμα μετὰ καλῆς καρδίας,
Τοὺς φράγκους νὰ νικήσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἐγκλιτιάνους·
'Ελπίζωμεν εἰς τὸν θεὸν να ἐνι εἰς ἡμᾶς τὸ νίκος·
Θαρῶ καὶ νὰ δουλόσωμεν ὅλην τὴν ἐγκλιτέραν
Καὶ μετὰ δόξης καὶ τιμῆς στὴν πόλιν νὰ στραφοῦμεν
Σκύλα καὶ λάφυρα πολλὰ πολίταις νὰ κερδήσουν
Καὶ πλοῦτον ὑπεράπειρον νὰ πάρουν τῶν λατίνων·
Καὶ διὰ τοῦτο ἔκαυσα τὰ ξύλα καὶ τὰ πλοῖα
Διὰ αὔταις ταῖς δύο ἀφορμαῖς αἷς θέλεται γρικήσει
Ἢ νὰ κερδήσομεν ἡμεῖς νὰ πάρομεν τὸν τόπον·
Ἢ νὰ χαθοῦ με παντελῶς ῥοθούνη μὴ γλυτώσῃ.
Καὶ εἷς ἀπὸ τὰς ἄρχοντας τὸν Βελισάριον λέγει·
Πλούσιος καὶ εὐγενὴς καὶ ἐκ τῶν ἐνδόξων μέγας·
'Εκ τὴν γενεάν του τὴν ὑψιλὴν θαρὼν ἀπηλογήθην.
"Οὐκ ἔπραξας στρατιωτικὰ τὰ κάτεργα νὰ καύσῃς"
Τοῦτο καὶ μόνον εἴρηκεν τὸν λόγον ὁ γενάδας·
'Ακούσας Βελισάριος εὐθὺς κατὰ τὰ τῆς ὥρας·
Τὸν ἄρχοντα κατέκαυσε καὶ ἐθανάτωσέν τον
Τὸν θαυμαστὸν καὶ ἔνδειξον καὶ μέγα πολυούχον.
Ἅπαντες γὰρ ἐφρίξασιν ἐμβλέποντες τὸ δρᾶμα
Τρεμούσιν τον οἱ ἄρχοντες καὶ αὐτοὶ οἱ μεγιστάνοι
Πᾶσα ψυχὴ μικρὸς μέγας ἐφύρθην ἐπαγώθην·
Φόβος ἀγάπη σύμμυκτος ναένι εἰς ἐκεῖνον.
Καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ δέους
'Επολεμίζαν ἰσχυρῶς μετὰ καὶ τοὺς ἀγκλέζους·
Τόσα ἔπραξαν τόσα ἔποικαν τόσα ἐπολεμίζαν,
Ποσῶς οὐκ ἐπανόντισαν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας.
'Επέσαν δὲ καὶ ἄρχοντες πολλοὶ ἐκ τοὺς Ῥωμαίους
Τὸ πλέον ἐγίνετο κακὸ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγκλέζους,
Μέγα ἐγίνη φονικὸν στὴν γῆν τῆς ἐγκλητέρας.
Καὶ τέλος ἠνδραγάθησαν οἱ Κωνσταντινοπολῖται
Καὶ πέρνουν κάστροι καὶ λαὸν καὶ τὸ νησίν τε ὅλον,
Καὶ πλοῦτον ὑπεράπειρον παιδία ἄνδρες γυναῖκες
Ὅλον τὸ κατακέρδησεν ἡ σπάθη τῶν Ῥωμαίων.
Τὸ κάστρον δὲ τὸ ἐξαίρετον τὸ καθολικὸν ἐκεῖ,
'Εν ᾧ ὁ ῥὴξ εὑρίσκετον δὲν ἠμποροῦν νὰ πάρουν

Καὶ πολεμίζουν διαυτὸ ἑκατονταπλασίως·
Τόσα ἐπολεμίζασι νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας,
Σκάλας ἐποίκαν ξύλινας ἐγκρύφευσαν τὰ τείχη
Εὐθέως ἐνηπήδησαν ἀπέσω οἱ Ῥωμαῖοι·
Κάμνουσι πόλεμον φρικτὸν ἀμφότερα τὰ μέρη·
Κρεοκοποῦνται κόπτουνται τὰ αἷματά των χέουν·
Τίς ἔχει διηγήσασθαι τὸν πόλεμον ἐκεῖνον,
Ὃν ἔποικαν ἀμφότεροι Ῥωμαῖοι καὶ Λατίνοι·
Πόσα ἀνήγερτα κορμία κοίτωνται τῶν ἐνδόξων·
Τέλος τὸ μέρος τῶν γραικῶν ἐκέρδησε τὸ κάστρον
Ὁ πρῶτος ὁποῦ σέβηκεν ἀπέσω εἰς τὸ κάστρον
Καὶ στήσασιν τὰ φλάμμουρα στὸν τεῖχον, δύο ἦσαν
Αὐτάδελφοι ἐτύγχανον ἀλέξης καὶ πετρολήφας
Πατρὸς μητρὸς ὡς ἐξενὸς ἄνδρες αἱμάτων ἦσαν
Ὑπῆρχον καὶ δημότυχοι καὶ κάτω ἀπὸ γένος.
Ὡς οὖν ὁ καπετάνιος ὁ μέγας τροπαιοῦχος
Τοὺς φράγκους ἐκατέβαλεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐγκλητέραν
Καὶ πεῖρεν ὅλον τὸ νησὶν καὶ κατεδούλωσέν τον·
Καὶ ὁ ἀνυπότακτος ῥὴξ, μὴ θέλων ὑπετάγη·
Τὰ πάντα καὶ ἐκέρδησεν ἀλλὰ καὶ πῶς ἐξείπω·
Ὁρίζη τοὺς ὁμαίμονας οὓς προείπομεν δύο
Δημότυχοι Ἀλέξιος ἔτι καὶ πετρολήφας,
Οἱ ποίοι ἠνδραγάθησαν καὶ πήδησαν καὶ πήραν·
Τὸ κάστρον καὶ ἐστήσασι φλάμμουρα βασιλέως·
Μεγάλως καὶ ἐτίμησαν ἐδόξασαν Ῥωμαίους,
Ἠθέλησεν αὐτοὺς τοὺς δύο νὰ τοὺς ἀντιδοξάσῃ.
Ἐβάτζεν τους εἰς δύο φαρία θαυμαστὰ καὶ ὡραῖα
Μεσέλαις χρυσοπλουμίστες με χρυσὰ πτερνηστήρια·
Καὶ τὸν καθέναν ἔζωσε χρυσὸν σπαθὴν στὴν μέσιν
Καβαλλαρίους τοὺς ἔκαμεν προσκυνητοὺς αὐθέντας·
Χρυσόζονους καὶ βύσσινα ῥοῦχα καταξαμότου
Νὰ ἔχουν καὶ τὴν κεφαλὴν γύρωθε χρυσωμένην
Καὶ παλικάρια καλὰ διαλεκτὰ τοὺς δίδει
Καὶ νὰ τοὺς ἐψηκεύουσιν ὡς ἔθος κατ' ἀξίαν·
Φημίζει καὶ ἀξιονήτους εἰς ὅλον τὸν λαόν του·
Δίδει των στάμενα πολλὰ καὶ ἀμέτριτον λογάριν·

Ταῦτα ὁ Βελλισάριος ἐποίησεν εἰς αὕτους·
Εἰς πάντας κατενώπιον ὄντες ἐν ἐγκλητέρα·
Ὅτε δὲ πάλιν ἦλθασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει,
Ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς ἐτίμησε κακεῖνος,
Ἀλέξη πετρολίφαν τε· ῥοῦχα τίτια τοὺς δίδει·
Ἐνδύματα παράξενα πολλὰ παρηλλαγμένα,
Ἐπάγωθε τῆς τραχηλίας, κάτω εἰς τὰς ποδέας,
Καὶ κάτω εἰς ταμανίκια τὰ πάντα χρυσομένα
Μελιθομαργαρίταρα πολίτιμα ὡραῖα·
Τιμᾶ καὶ ἀξιονήτους καὶ ὀφφίκια τοὺς ἐδώκε·
Λοιπὸν πάλιν ἂς στρέψωμεν τὸν λόγον ἐξοπίσω·
Ὅρισε Βελλισάριος εἰς ὅλα τὰ καστέλια
Εἰς ὅσα εἶχε τὸ νησὶν κεῖνο τῆς ἐγκλητέρας·
Καὶ τεκτονήσαν ἑκατὸν καράβια καὶ τριήρης·
Ὑπὸ παντοῦ ἐσύναξε τέκτονας πελεκάνους·
Μέσα εἰς μῆνας τέσσαρας ἐπλήρωσαν τὰ πλοῖα·
Καὶ ῥρύψαντα εἰς θάλασσαν καὶ ἡρμάτωσέντα ὅλα·
Ἐχάρηκεν ἐσκίρτησεν ἀπέσω ἡ ψυχή του·
Καὶ βάλη καὶ γεμόζητα λάφυρα τε καὶ σκύλα·
Ἀπῆρε κέρδος ἄπηρον ἀσύμην καὶ χρυσάφιν·
Καὶ λιθομαργαρίταρα στολλὰς ἠγλαιομένας·
Καὶ πεῖρε καὶ τοὺς ἄρχοντας πασῶν τῶν καστελλείων·
Καὶ κεφαλαδὰς ἃς εἶχεν ὅλη ἡ ἐγκλιτέρα·
Τὸν ῥῆγα τὸν ἐξάκουστον τοὺς πρώτους αὐθεντάδας·
Λιτοὺς καὶ ἀνυπόδητους γυμνοὺς ἐντροπιασμένους·
Σίδηρα εἰς τοὺς πόδας των ἐξάγκονα δεμένους
Μετὸ σχοινὴν στὸν τράχηλον ὡς καταδικασμένους.
Τότε ὁ Βελλισάριος ἀπ' ὅλλον τὸ φουσάτον,
Ἀπ' ὅλλους τοὺς ἀνθρώπους του τὴν ἐκλογὴν ἐποῖκεν·
Ἄνδρες Ῥωμαίους καὶ καλοὺς ἔστησε κεφαλάδας·
Νὰ προμυθεύονται καλῶς νὰ βλέπουσι τὸν τόπον·
Τῆς ἐγκλητέρας τὸ νησὶν μετὰ πολλοῦ νὰ βλέπουν
Καὶ νὰ κρατοῦν τὸ δίκαιον τινὰς μὴ ἀδικεῖται.
Ὅταν οὖν ἐσυνόρθωσεν καὶ διέταξε τὰ πάντα ;
Ὥρμησεν εἴμπεν εἰς τὰς ναῦς ἐδιέβη τὴν ὁδόν του
Ἐμίσευσαν καὶ κάτεργα καὶ ὅλος του ὁ στόλος·

Καὶ πέρνουν πλοῦτον ἄπειρον τὸ οὐ δύναμαι ἀφηγεῖσθαι·
Καὶ τὴν ὑγρὰν ἐτρέχασι μετὰ χαρὰς μεγάλης.
Εἰς ἐν νησὶν ἐφθάσασιν, ὃ λέγουν Μυτηλήνη,
Ἔρραξαν ἐνεπαύθησαν ἄχρι τρεῖς τε ἡμέρας·
Καὶ πάλιν ἐσυκόθησαν καὶ τὴν ὁδὸν ἐπιάσαν·
Κἀκεῖ πρὸς τὸ μεσάνυκτον ἔφθασαν πρὸς τὴν πόλιν·
Εἰς εἴκοσι ἐφθάσασι μηνὸς τοῦ Σεπτεβρίου
Κεἰς τὸν λιμένα ἔρραξε ἐκεῖ στὸ κοντοσκάλη·
Ἀκτίπητα ἀνόητα μέχρι τοῦ περιόρθρου.
Καὶ τὸ πρωῒ πριχοῦ ξέβη ἡ λάμψης τοῦ ἡλίου
Παίζουν τρουμπέτες ὄργανα τουμπάκι' ἀνακαράδες.
Σύρνουν πουμπάρδες περισσαῖς γύρωνται πάντες τρέχουν
Νὰ δοῦν ἐκείνην τὴν χαρὰν ναμάθουν καὶ μανδάτα
Συκόνουσι τὰ φλάμμουρα τοῦ βασιλέως τότε·
Κατὰ ξαμήτου ταῦτα δὲ μετὰ τῶν κουδουνίων·
Κάμνουν χαρὰν ἀνέκφραστον τίς δύναται ἀφηγεῖσθαι
Τῶν σκουταρίων φωταυγαὶ καὶ τῶν ἁρμάτων πάντων
Τὸν ἥλιον ἀντηύγαζον καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτιν·
Τῶν νέων τὰς παραταγὰς καὶ τὰς κραυγὰς ἐκείνων,
Ποίαν οὐκ ἤγειραν ψυχὴν ἐπὶ τὴν εὐφροσύνην·
Δοκῶ καὶ φύσις ἄψυχος ἐσκίρτησεν ηὐφράνθη·
Ὄρη βουνὰ καὶ θάλασσα νάπαι ἀντιδονοῦσαν.
Ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς καταμαθὼν τὰ πάντα
Ἃ ἠνδραγάθησεν αὐτὸς ὁ καπετάνιός του·
Καὶ πῶς ἐκατεδούλωσεν ὅλην τὴν ἐγκλιτέραν·
Ἔφερε δέ γε καὶ τὸν ῥὴξ ποδοσιδηρομένον·
Ἐχάρην ἡ ψυχούλα του ἐσκίρτησε μεγάλας,
Εἶπεν εὐθέως ὅρισε πεύκια καὶ χαμουχάδες,
Naταξαπλώσουν εἰς τὴν γὴν καὶ πάνωνα πατήσει·
Ὁ μέγα καπετάνιος να πάγει εἰς παλάτην·
Ἔνθα γὰρ ὤκει βασιλεὺς ἔνθα προσεκαρτέρη.
Τρισχίλιοι τὸν ἀκλουθοῦν ἄρχοντες τῶν κατέργων
Εἰς μέσον Βελλισάριος μετὰ μεγάλο ψήκυ·
Καὶ μετὰ δόξης τῆς πολλῆς ἐκλαμπροφορεμένος.
Ὡς οὖν ὁ μέγας ἔφθασεν ἐσέβην εἰς παλάτην,
Ἔπεσε προσεκύνησεν ἐφίλη γόνατά του·

Τοῦ βασιλέως του ἄνακτος καὶ μετ' αἰδοῦς μεγάλης·
'Εχάρικεν ὁ βασιλεὺς μετὰ καὶ τῆς συγκλίτου·
Παρῆν καὶ χειροδέσμιος ὁ ῥὴξ τῆς ἐγκλητέρας
'Ιδὼν ὁ μέγας βασιλεὺς τὸ πλῆθος τοῦ χρυσίου
Τὸ λιθομαργαρίταρον ὃν ἔφερε καὶ πλοῦτον
'Ροῦχα ἐνδύματα πολλὰ καὶ πράγματα μεγάλα·
'Εξέστη καὶ ἐθαύμασεν ἔφριξε θεορῶντα·
Χαρὰν γὰρ εἶχε ποταπὴν, χαρὰν πολλὴν μεγάλην
Μετὰ τὸν Βελλισάριον ἤσθιε συνετρίφα·
῞Ωρα οὐκ ἐδιέβαινε νὰ μὴ εὑρεθοῦν ἐντάμα·
'Η κλίνη τοὺς ἐχώριζεν ἡ κοίτη δὲ καὶ μόνον·
Τί δὲ συνέβη κε κακὸ ἀνάμεσα τῶν δύο·
'Ο φθόνος τὸ κακὸ θηρίον πάλιν ἀντεσυκόθην·
'Αντεξανέστη τοιγαροῦν κατ' ἀβελλισαρίου·
Καὶ πάλιν κεῖνοι ἄρχοντες ὁποῦ τὸν ἐφθονοῦσαν
Βάλλουν διπλοῦν ζιζάνια εἰς ὦτα βασιλέως·
Πέρνουν χολόκοκκα πικρὰ πλήρης φαρμακωμένα.
Συκοφαντεῖται δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῶν μεγιστάνων
'Ως δημηγέρτης καὶ δεινὸς ἀντάρτης βασιλέως·
Οὐκ εἶχαν μάτια να θοροῦν τὴν παρρησίαν τούτου.
Καὶ τότες οὖν οἱ ἄρχοντες οἱ καταμιτοτάδες,
Προσέρχονται τῷ βασιλεῖ καὶ ταῦτα καταγγέλουν·
'Ασάνης τε καὶ Λάσκαρις· καὶ Κατακουζινός τε·
Δούκας, 'Αστρᾶς καὶ ὁ Κανᾶς καὶ ὁ Διπλοβατάτζης
Παλαιολόγος Πρίγκηπας, Φραζζῆς ὁ Λεοντάρις·
'Ράλης Παλαιολόγος τε ἅμα καὶ Πριμμηκύρις
'Ο Κοντοστέφανος συνὼν καὶ αὐτὸς μετ' ἐκείνους.
Βλέπης τὸν ἄνδρα λέγουσιν δέσποτα γῆς 'Ρωμαίων
Θωρὶς τὸν Βελλισάριον ὃν ἔχης καπετάνον,
Αὐτὸς τὴν βασιλείαν σου ταχέως θέλη πάρη
Ναμὴ περάση τρίμερον καὶ νὰ σε τὴν ἐσικόσει
῞Ολον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ θέλουν τον ἀγαποῦντον·
Κεὶς τὸ πτερόν του ὀμνέουσιν μικροί τε καὶ μεγάλοι·
Καὶ πεθυμοῦν καὶ θέλουσιν να γένη βασιλέας
Κεὶς τοῦτο τὸ ἐξόρθωσεν εἰς ἐπαρσίαν ἐσέβην·
Καὶ οἷα σίδηρος μάγνυσι ἔσυρε τὸν λαόν σου.

Καὶ ἂν οὐκ ἐχώσης τον εἰς γῆν καὶ νὰ τὸν θανατώσης
Τὸν ἰδικόν σου θάνατον ταχέως θέλης ἴδη·
Ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τοὺς λόγους τῶν ἀρχόντων,
Ἐμετελλάγην ὄψη του ἦλθεν εἰς ἀηδείαν·
Καὶ μῖσος ἡ καρδία του ἔτρεφε κατ' ἐκεῖνον.
Ἐξάπαντος οὐκ ἤθελεν ἐμπρός του νὰ τὸν βλέπη·
Ἀντὶ τιμῆς ἧς ἔμελλε νὰ δόσῃ πλεοτέρας,
Ἐπὶ πολλὰ ἐτίμησε τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων,
Τύφλωσιν ἐμελέτησε κατὰ Βελισαρίου·
Βουλὴν βουλεύεται σκαιὰν πάμπαν νὰ τὸν τυφλώσῃ.
Τοιαύτα τὰ παίγνηα τὰ πολεμᾶς ὦ φθόνε·
Ὁρίζει φέρνουν τον κακεῖ προστᾶ τοῦ βασιλέως·
Καὶ δένουσι τὰς χεῖρας τ' οὐκ ἐξαγνωνίζουσίν τον·
Ἀκτύπητ' ἀνεγνώρισα ἐτύφλωσαν τὸν ἴρον·
Νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ πολλοὶ κ' εμποδιστὴ τὸ δράμα·
Κλαίτον ὁ ἥλιος αὐτὸς κλαίτον καὶ ἡ σελήνη·
Καὶ τὰ στοιχεῖα τὰ ἄψυχα συγκλαίουν συλλυποῦνται·
Ἐμάθασίν το οἱ πολλοὶ τὸ πόπολον τῆς πόλις·
Μικροὶ μεγάλοι ἐδράμασι να πᾶν νὰ τὸν ἰδοῦσιν·
Ὡς ἴδασι τὸν ἥρωα πηρὸς τυφλὸς νὰ ἔνι,
Οἱ μὲν ἐκλαύσασι πολλὰ ἐθρήνησαν βαρέως·
Οἱ δὲ καὶ ἐταράχθησαν ἐξέλουν ταῖς μαχέρες·
Ζητοῦν τὸν Βελλισάριον μετὰ μεγάλου θράσους.
Ἐκεῖ εὑρίσκουν τον τυφλὸν εἰς τῆς χρυσίας τὴν πόρταν
Ἄλαος του νὰ κάθεται νακλαὶ τὸ ῥηζικόν του·
Ὅλοι λυποῦνται κλαίουσι μικροί τε καὶ μεγάλοι·
Διαβάζει χρόνους ἱκανοὺς βοῶν ἀναστενάζων·
Ποῦ μοι τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν ἡ δόξα μοι καὶ κλέος·
Ἡ παρρησία ἡ πολλὴ ποῦ γάρ μοι καὶ τὸ κράτος.
Ἤργησαν πάντα χάθησαν ἔφυγον ἐπετάσαν·
Ὅλα τὰ ἐστερέφθηκα ὁμοίως καὶ τὸ φῶς μου·
Οὐαὶ οὐαί μοι τὸ λοιπὸν τῶρ' ἀσχαροῦν ἐχθροί μου·
Ὢ γῆς πικράς μου συμφορᾶς· καὶ δολερῆς μου τύχης
Ἔγνων σε κόσμε ἔγνων σε τροχὲ ἀσύστατε βίου
Καὶ τὰ πικρὰ χολόκοκκα τὰ δίδης καθ' ἡμέραν·
Σκορπίε φθόνε δολερὲ μὲ μύρια κεντρούνια.

Πλήρης νάνε τὰ κέντρα σου γεμάτα τὸ φαρμάκιν·
Κἀμὲ καὶ ἐδακάσασιν ἁπάντα μου τὰ μέλη·
Καὶ τοῦ φαρμάκου ὁ θυμὸς ἐνέδραμεν καὶ κάθη
Μέσα στὰ δύο τὰ μάτιά μου καὶ τύφλανε τὸ φῶς μου·
Ἀνῆν καὶ γῶ πραξα ποτὲ δόλον δημηγερσία·
Ἂν ἐτραϊτουρεύθηκα τὸν μέγα βασιλέα,
Δίκαιον εὔλογον ἔπαθα κανεὶς μή με λυπάτω·
Εἰ δὲ κἀγὼ ἀναίτιος ὑπάρχω ἅπερ ἔφην,
Να μὴ τ' ἀφίσει ὁ θεὸς ἄκριτον εἰς τὸν κόσμον.
Τὸ σῶμα του γῆς μὴ δεχθῆ τὰ στέα του ῥύψη ἔξω·
Νὰ δὴ καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς τὸ κρίμα νὰ γνωρίσῃ·
Ταῦτα λέγεν ὁ τληπαθεὶς μετὰ πολλῶν δακρύων·
Ἐκεῖ γὰρ ὑπεστρέφετο εἰς ἕνα μοναστήριν,
Πολλὰ γὰρ ἐνδοξότατο βασιλικὸν καὶ μέγα·
Τὸ λέγουν παντοκράτορα· ἔγγυστά που κ' εἰς ἄλλον
Ὡραῖον μοναστήριον ἁγίων ἀποστόλων
Κἀκεῖ ὁ Βελλισάρειος ἐμόνασε καὶ κάτζε·
Ν' ἀναστενάζει ἀπὸ ψυχῆς νακλαὶ ἀπὸ καρδίας
Καὶ με καιροῦ διάστημα περνόντα χρόνος ἕνας·
Μανδάτα ἐπεσώθησαν ἐν Κωνσταντίνου πόλει·
Οἱ Πέρσαι ἐγυρόντισαν κατὰ τοῦ βασιλέως,
Λεηλατοῦν κουρσεύουσιν ταῖς χώρες τῶν Ῥωμαίων·
Ὅρισε γοῦν ὁ βασιλεὺς νάρματωθοῦν φωσάτα·
Να μαδευτοῦν να συνακτοῦν κατὰ Περσῶν ναπᾶσιν
Καβαλλαρέοι κἀπεζοὶ τριακόσιοι χιλιάδες.
Εὐρώπες καὶ Ἀσίης τε Ἀνατολῆς καὶ Δύσης·
Ἀφ' οὗ δὲ ἐσυνώρθωσεν ὅλα του τὰ φωσάτα·
Καὶ τὴν ὑγρὰν ἐπλήρωσε κάτεργα καὶ καράβια·
Τῆς πέζης δὲ διὰ ξηρὰς ἄνδρες αἱμάτων πάντες·
Τοῦτο καὶ μόνον ἔλιπε τὸ ποῖον νὰ ποίσῃ αὐθέντην
Ποῖον νὰ ποίσῃ στρατηγὸν νὰ ποίσῃ καπετάνον·
Πολλὰ ἐλογοτρώδισαν οἱ ἄρχοντες οἱ πρῶτοι·
Οἱ μὲν ἐκεῖνον ἔθελον, οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον·
Τὸ πλῆθος οὐκ ἠρκέσθηκεν να καρτερεῖ νακούει,
Καὶ τὴν βουλὴν ἣν ἔποικαν οἱ ἄρχοντες σχολάζουν
Φωνάζουν Βελλισάριον μικροί τε καὶ μεγάλοι.

Κακεῖνος ὡς τὰ γρίκησε τὰ λόγια του ποπούλου·
'Ελεεινῶς ἐφώναζεν ἔλεγεν οὕτως πέ·
'Αφῆτε με τὸν ἄλαον· καὶ τὸν ἀπελπισμένον·
'Εμένα τὸν ἐψήλωσεν ὁ τροχὸς καὶ ὁ χρόνος·
Καὶ πάλιν τὸν ἐγκρέμνησεν ἡ ἔρις καὶ ὁ φθόνος·
Καὶ πάλιν ἔστησε βουλὴν, τίς κρείττων ἔνι πάντων·
Νὰ γένη μέγας στρατηγὸς καὶ μέγας καπετάνος.
Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας εὐγενικὸς καὶ μέγας·
"Αξιος φρονιμότατος μᾶλλον καὶ ἀνδριομένος
'Ως ἔχων αἷμαν ὑψηλὸν καὶ ἀπὸ γενεᾶς μεγάλης,
Τὸν βασιλέα δικάζεται θαρόντα λέγει οὕτως·
'Ω αὐτοκράτορ βασιλεῦ ἄνακτα τῶν ἀνάκτων·
'Ανατολῆς καὶ δύσεως πάσης τῆς οἰκουμένης·
"Ολοι τὴν βασιλείαν σου ὅλοι τὴν ἀγαποῦσιν·
"Ομως ὁ φθόνος ἔποικε τὴν βασιλείαν σου ταύτην·
Καὶ ἀπετύφλωσε λοιπὸν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πόλις·
Τὸν μέγα Βελλισάριον τὸν ὄντως ἀνδριομένον·
Καὶ μετὰ πάντων ἤκουσας τὰς βουλὰς τῶν ἀρχόντων·
Διὰ τὸν φθόνον τὸν πολὺν ὃν εἶχαν εἰς τὸν ἴρον.
'Αλλὰ τολμῶν παρακαλῶν τὸ κράτος σου τὸ μέγα
Καὶ ἄκουσον ὦ δέσποτα τοῦ δούλου σου τοὺς λόγους·
"Εχει ὁ Βελλισάριος υἱὸν ἀνδριομένον·
Σωστὸς ἔνι εἰς τὸ κορμὴν ὅμοιος τοῦ πατρός του
Καὶ δώρησαι καὶ χάρισαι ἀντὶ πατρὸς, ἐκεῖνον
Τοῦ νάνε καπετάνιος ἐπάνω εἰς τὸν στόλον·
Νάνεν αὐθέντης στρατηγὸς στρατάρχης καὶ κρατάρχης.
Εἰ οὕτως ποίσης βασιλεὺς ἐξαλαφόσειν ἔχεις,
Τοὺς πόνους τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ ἀβελλισαριόν σου·
Καὶ θεραπεύσης κἂν δαμὴν ἐκ τὸ κακὸ τὸ εἶδε·
Πολλὰ γάρ σε ἐδούλευσε πολλάπραξεν ὁ ἴρος·
Πολλὰ γὰρ ἠνδραγάθησεν· πολλὴν πλοῦτον σε δόκεν·
Τὴν 'Αφρικὴν ἐσκύλευσε καὶ ἐκατάλυσέν τιν·
Τοὺς Οὐανδάλους ἔπεισεν εἰς ζυγὸν δουλοσύνης
Καὶ τὸν Γελίμερ ἔβαλεν ὑπὸ κάτω ποδῶν σου·
Ταῦτα καὶ ἄλλα πλεότερα ἐφθέγξατο ὁ ἄρχων,
Πρὸς 'Ιουστινιάνιον τὸν ἄνακτα τῆς πόλις·

'Ο βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τοῦ ἄρχοντος τοὺς λόγους,
'Επήνεσε τὸν ἄνθρωπον τῆς φιλαδίκου γνώμης·
'Επείσθηκεν εἰς τὴν βουλὴν ἐπένευσεν αὐτίκα·
'Ορίζει λέγει φέρεται υἱὸν Βελλισαρίου
Μαθὼν ὁ πληπαθέστατος ἐσέβησάν τον πόνοι·
Ἔτρεμεν ἡ καρδούλα του μήτι δεινὸν συμφέρει,
Κακὸ πικρὸν ὁ ἄστατος τοῦ κόσμου τὸ τροχῆλει.
'Ο νέος ἐσυντρόμαξεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.
Μὴ ποίσουσι καὶ αὐτὸν τυφλὸν ὡς τὸν αὐτοῦ πατέρα·
Καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ τὴν ὄψιν του ἐχάσεν·
Τοῦτον ἰδὼν ὁ βασιλεὺς πιάνητον ἐκ τὸ χέρην·
Καθίζει τὸν εἰς ἓν θρόνον ὃ εἶχεν ὁ πατήρ του·
Τιμᾶ καὶ ἀξιόνητον πλοῦτον πολλὴν τὸν δίδει·
Καὶ στρατηγὸν τὸν ἔκαμεν εἰς ὅλον τὸ φωσάτον.
Τὸ πλῆθος ὅλον τοῦ λαοῦ θέλουντον ἀγαποῦντον·
Τιμὴν καὶ δόξαν δίδουσι τὸν νέον καπετάνον·
'Εκ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ἣν εἶχαν ἐκ πατρός του·
Καὶ ὁ πατὴρ ἡρμήνευσεν πολλὰ τὰ τῆς στρατείας·
Πῶς νὰ ξορτώσει πῶς ναμπε͂ ναύγει καὶ νανικήσει·
Καὶ ὅλον ἐξεπαίδευσεν ὡς δεῖ καὶ ὡς τυχένη·
Τότε καὶ ὁ 'Αλέξιος ὁ στρατηγὸς ὁ μέγας·
Δένη τὰ χέρια του σφικτὰ ὡς ἔπρεπεν ἀξίως·
Φιλεῖ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ τε Βελλισαρίου·
Ἤγουν πατέρα τὸν αὐτοῦ ὁμοίως καὶ μητέρα·
Καὶ μετὰ πλείστην τὴν χαρὰν ὑπάγουν κατὰ Πέρσας·
Καὶ τὰ φουσάτα ἔλαμπον ὡς ἥλιος τὴν ἡμέραν·
'Αντέλαμπεν ὁ στρατηγὸς στὴν μέσιν τοῦ φουσάτου·
Σαράντα ἐξεπλήρωσαν να σώσουσιν ἡμέρας·
Καὶ τὸ λοιπὸν ἐφθάσασιν καὶ μμίχθησαν ὁμάδιν·
Πέρσαι γε καὶ Σαρακενοὶ ἀκμὴ καὶ ἄλλα γένη.
Μετὰ Γραικῶν ἐμμίχθησαν βαβαὶ καὶ τὶ ἐγίνη·
'Η ἐμπροστέλλα τῶν Περσῶν σαράντα χιλιάδες·
Τῶν δὲ 'Ρωμαίων ἡ στρατιὰ ὑπῆρχε δύο μυριάδες·
Καὶ οἱ 'Ρωμαῖοι τρέχουσιν ὡς γύπες εἰς τὸ βρῶμα
Δρομαίως καταπάνω τους κάμνουν θνῆσιν μεγάλην·
Σφάττουν τιτρώσκουν θανατοῦν νικοὺν τους κατὰ κράτος·

Καὶ ἄλλους μὲν ἐδούλωσαν καὶ ἄλλους πῶς ἐξείπω·
Οὔτε νὰ φύγουν ἠμποροῦν οὔτε να πολεμίσουν·
Καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ ἔρριψαν τ' ἁρματά των·
Τοὺς πλείστας ἐκατέκοψεν ἡ τῶν Ῥωμαίων σπάθη·
Τοὺς δ' ἄλλους κατεσκλάβωσαν μετ' ἐντροπῆς μεγάλης·
Ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς αὐθέντης τῆς Περσίας,
Τὸ πῶς ἐχάσε παντελῶς τὸ ἄνθος τοῦ φουσάτου
Καὶ ὅσους ἐσκλαβώσασιν καὶ ὅσους ἐσκοτώσαν,
Οὐκ οἶχεν ὅτι δράσειε τί πράξαι τί ποιήσειν·
Τὸ πρῶτον ἔκλαυσε πικρῶς ἐθρήνησε βαρέως·
Δεύτερον πέμπη χρήματα ἀμέτριτον λογάριν·
Τίτιον κανίσχην ἔπεμψεν μέγα καὶ θαυμαστόν τε
Καὶ πλοῦτον ὑπεράπηρον καὶ ὑπερβολικόντε·
Τριακόσια ἄλογά στειλε μετὰ τῶν κιβουρίων
Πλῆρεις χρυσάφιν ἄμετρον ἔτι καὶ χαμουχάδες·
Μὲ ἀποκρισιαρίους ἐκλεκτοὺς πάνυ ὡραιομένους·
Δεινοὺς καλοὺς φρονίμους τε εἰς ἔρωτ' ἀποκρίσεις·
Συνθήκας να ποίσουν καὶ ἰσασμὸν καὶ φόνον νὰ τὸν δίδουν·
Τὸν βασιλέα τὸν ἄνακτα τῆς Κωνσταντινουπόλις,
Χρυσάφιν ὁλοκάθαρον λίτρας τριάντα κατ' ἔτος·
Τὸν νεόν Βελλισάριον τὸν στρατηγὸν Ῥωμαίων.
Να παύσει πάμπα τὸν θυμὸν να ποῖσουσιν εἰρήνην·
Να γένη τρέβ' ἐληθινὴ, μετὰ τὸν βασιλέαν,
Παρακαλοῦν καὶ λέγουν τὸν τοῦ νὰ στραφῇ μετά τους·
Ἐπήκουσεν ὁ ἥρωας ἐκείνους τοὺς μεσίτας,
Ἐστράφηκεν ἐγύρισεν ὑπάγουν εἰς τὴν πόλιν·
Καὶ κέρδος ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὸν μέγα βασιλέα·
Καλῶς τὸν ὑποδέχθηκε μετὰ τιμῆς δεούσης·
Ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλον ἐκατεφίλησέν τον·
Πάλιν ὁ καπετάνιος ἐφίλησε τζαγκίν του·
Τοὺς δὲ μεσίτας ἐκ παντὸς ἐτίμησεν ἐνδόξως·
Λαβὼν τὰ δῶρα ἐχάρικεν ἀπέσω ἡ ψυχή του·
Πλατύνω τὴν ἀφήγησιν πολλὰ τὴν παρασύρνω·
Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀστρέψομεν τὸν λόγον·
Ἐμάθασιν οἱ ἄρχοντες ἠκούστη πανταχόθεν·
Τὸ πῶς τὸν Βελλισάριον τὸν μέγα τροπαιοῦχον·

19

Τὸν νικητήν τε καὶ στερρὸν τὸν ὄντως ἀνδριωμένον·
Τὸν φρόνιμον καὶ πρακτικὸν τὴν δόξαν τῶν 'Ρωμαίων·
'Ο βασιλεὺς ἐτύφλωσεν ἄλαον τὸν ἐποίκεν.
Ὅσοι ἦσαν μαχεζόμενοι μετὰ τὸν βασιλέα
Καὶ ὅσοι ἐφοβόντισαν τὴν Κωνσταντινουπόλιν
'Αποκρισιαρίους ἔστειλαν κανίσχια καὶ δῶρα
Καὶ ἄρχοντας ἀπέστειλαν σοφοὺς ἄνδρας μεσίτας·
Νὰ προσκυνήσουν τὸν λαμπρὸν 'Ιουστινιανόν τε
Να ἰδοῦν καὶ Βελλισάριον εἰ ἔνι τυφλωμένος.
Ἤλθασιν ἐπεσώσασιν εἰς Κωνσταντινουπόλιν
Ἔφθασαν εἰς παλάτια να δοῦν τὸν βασιλέα
'Ο βασιλεὺς ἐξέβηκε μεγάλως τοὺς ἐδέχθην,
Εὐγενικὰ τιμιτικὰ ὡς πρέπει κατ' ἀξίαν·
Ὅρισε γοῦν ὁ βασιλεὺς ὅλους τοὺς μεγιστάνους
Naέλθουν εἰς παλάτιον ὅλοι των να καθίσουν·
Τιμητικὰ εὐγενικὰ ἐκλαμπροφορεμένοι
Ν' ἀποδεχθοῦν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἀποκρισιαρίους·
Νὰ δόσουν λόγους πρακτικοὺς καὶ ἀντιλογίας να πάρουν.
'Ο βασιλεὺς ἐστόλισεν ὅλα του τὰ παλάτια
Πανία χρυσοῦφαντα ἐκρέμασαν εἰς τοίχους·
'Υπεύκια κατέστρωσε πολλὰ ἐν τῷ ἐδάφη·
Τὸν θρόνον δὲ τοῦ ἄνακτος καὶ τίς να τὸ ἀφηγεῖται
Ἔγκοπτος ὅλος πλουμιστὸς καὶ παραχρυσομένος
'Ως ἐπηρμένος βασιλεὺς ἐκάθετον ἐπάνω·
'Εκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν νὰ στέκουν δύο παῖδες.
Τοῦ βασιλέως παιδόπουλα ὡς εἰκοστὸν τὸ ἔτος
Τὸ ἔνδυμα χρυσαφωτὸν καὶ χρυσοκεφαλάδας.
'Ετίμησαν τοὺς ἄρχοντας ἐντόπιοι τοὺς ξένους·
'Αλλὰ νὰ στρέψω βούλομαι ναπῶ πρὸς τοὺς μεσίτας·
Πόσον κανίσκην ἔφερον αὐτοί, τὸν βασιλέαν.
Τριάκοντα κρατοῦσασι λεκάνες χρυσομένες·
Καὶ ἄλλες πάλιν δώδεκα μεγάλες νάνε τούτες·
Νὰ ταῖς κρατοῦσι δώδεκα ὁ καθαεῖς τὴν μίαν·
Γομάτες νάνε τὰ φλουρία τὰ κοκινοχρυσέα
Σχάδια χρυσοτζάπωτα πολλα ὡραιομένα·
Λιθάρια ἀτίμητα, τρανὰ μαργαριτάρια·

Ταῦτα οἱ πρέσβεις ἔφερον τὸν βασιλέα καυίσ'·
Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθηντα μετὰ χαρὰς μεγάλης.
Ὁρίζη καὶ καθίζουσιν εἰς θρόνους ἐπηρμένους
Λόγους πολλοὺς ἐξέφηναν τῆς φρονήσεως ὅλης·
Καὶ μετὰ πάντων ἦλθασιν περὶ Βελλισαρίου·
Λόγους ἐσυνετύχασιν οἱ ξένοι ἐντοπίους·
Ποῦ ἐστιν ποῦ ἐστιν αὐτὸς ὁ Βελλισάριός τε·
Καὶ ποῖον σκάμνον καθέζεται πλέον ἔνδοξον ἀντ' ἄλλα·
Καὶ δείξεταί μας τὸν αὐτὸν νὰ δοῦμεν τὴν μορφήν του·
Τὸν μέγα καὶ ἐξάκουστον τὴν δόξαν τῶν Ῥωμαίων·
Πάραυτα Βελλισάριος αὐτὰς γονέας ὁποῦτον·
Ἐν ταπεινῷ τὸ σχήματι με στεναγμοὺς καὶ θρήνον·
Σεβαίνει εἰς τὸ μέσον τῶν ἐκείνων τῶν ἀρχόντων·
Τόνατον χέριν να κρατῇ καυχὶν ἐλεημοσύνης·
Καὶ τἄλλον χέριν νὰ κρατῇ ξυλένο δεκανίκην·
Τοὺς ἄρχοντας ἐγύρευε τριγύρου γυρίζει·
Καὶ τὸ καυχὶν ἐδείκνυε καὶ οὕτως τοὺς ἐλάλη·
Καὶ λόγους καρδιοφλόγιστους λέγων μετὰ δακρύων.
Δότε τὸν Βελλισάριον ὀβολὸν στὸ καυχίνου
Τὸν ὃν ἡ τύχη ὕψωσε καὶ τύφλωσεν ὁ φθόνος·
Βλέπεται Βελλισάριον ἄρχοντες βλεπεται,
Δότε τον πάντες ὀβολὸν καὶ διακονησετέτον.
Τὸν ὃν ἡ τύχη ἐκάθισεν εἰς θρόνον ἐπηρμένον·
Καὶ ὁ φθόνος τὸν ἐκρήμνησεν καίχει τὸ φῶς χαϊμένον.
Βλέπουν θεωροῦν στοχάζουνται οἱ ἄρχοντες οἱ ξένοι·
Πῶς τὸν ἔχασαν ἄδικα καὶ πῶς τὸν ἐτυφλόσαν·
Καὶ πάλιν Βελλισάρειος ἐκίνησε τὸν γύρον.
Τριγύρωθε τοὺς ἄρχοντας αἰτῶν ἐλεημοσύνην·
Δύο καὶ τρεῖς τὸ ἔποικεν κατενώπιον πάντων·
Καὶ τοῦτο ἐπολέμαντο εἰς ὕβριν βασιλέως·
Ὅπως ὑπὸ τοὺς ἄρχοντας λάβοι τὴν ἀτιμίαν·
Ὁμοίως καὶ αὐτοὺς ἄρχοντας τὸν ψόγον οὐκ ὀλίγον.
Καὶ πάλιν ἐτριγύριζε μετὰ καυχὶν λαλόντα
Δότε μοι πάλιν ψυχικὸν ἄρχοντες ὀβολόν τε
Με βρυχοιμοὺς καὶ στεναγμοὺς ἐλάλην ἕνα χέρην·
Δότε μοι ἔλεον δότε μοι οἱ ἄρχοντες να ζῆτε·

Καὶ βλέπεται οἱ ἄρχοντες να κάμνεται τὸ δίκαιον
Να βλέπεται τοὺς φθονεροὺς μήπως ἀδικηθεῖται·
Ὥσπερ τὸ ἔπαθα κἀγὼ καὶ χάσαν μὲ τὸ φῶς μου·
Ταῦτά λεγεν ὁ δυστυχὴς μετὰ κλαυθμοῦ μεγάλου. Ὅρα[a]
Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐντοπίους ἔφη·
Εἰς αὗτον μετὴν μάνιτα αὐστηρῶς ὀνειδίζων·
Παῦσον ὦ Βελλισάριε μηζητὴς ὥσπερ πένης·
. . . γὰρ ὑπάρχεις ἐνδεὴς ὡς ξένος καὶ ξητιάρης·
Ἄνθρωπος ἦσε τοπικὸς πολύολβος σπητάτος·
Με πράγματα καὶ με καλὰ μετὰ πολλῶν χρημάτων·
Καὶ σὺ οὐδὲν αἰσχύνεσε οὐδὲ ἐντροπὴ τὸ ἔχῃς
Να τριγυρίζῃς να ζητὰς ὡς ἂν ἕνας διακονιάρης·
Ἡμᾶς δὲ κάμνῃς ἐντροπὴν, καὶ πλέον εἰς ἐσέναν·
Ὅταν ἐδῶ στὴν μέσιμας ἦλθες κατονειδίζων·
Εἰ γὰρ καὶ γέγονας τυφλὸς, ἀλλ' ἔχεις ἐξοικείων,
Πραγμάτων τῶν καμάτων σου καὶ πολλῶν συνθεμμάτων,
Ὕπαγε εἰς τὸν οἶκον σου καὶ τρέφου ἐξ ἐκείνων,
Καὶ μὴ ζητὰς μετὰ καυχὴν καὶ κλαίεις ὡς μὴ ἔχων
Καὶ ἔνι μεγάλη σου ἐντροπὴ καὶ ἐντροπιάζῃς καὶ ἄλλους.
Καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ φλουρὶν καὶ μή μας ἐντροπιάζῃς·
Καὶ διάβαινε τὴν στράτα σου πάγενε τὴν ὁδόν σου·
Ταῦτα ἐλάλησεν κακεῖ ὁ ἄρχων τῆς κακίας
Ὁποῖος ἦτον ἀφορμὴ καί βαλλε καὶ τοὺς ἄλλους·
Νὰ δόσουν μαρτυρίαν ψευδὴν περὶ Βελλισαρίου.
Πάραυτα Βελλισάριος αὐτὸν ἀπολογῆται
Ἀλήθειαν λέγεις ἀδελφὲ καὶ ἄρχοντά μου ῥάλη·
Ἔχω κἀγὼ στὸ σποίτη μου πλοῦτον φαγωποτεία·
Ἀλλὰ στερούμενος τὸ φῶς τὸ γλυκερὸν τοῦ κόσμου,
Τί με ὠφελοῦν τὰ ὑπέρπυρα τί με φελὰ ὁ πλοῦτος,
Νὰ μὴ θορῶ τὰ σύμπαντα καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου·
Λέγεις πῶς οὐκ αἰσχύνομαι νὰ λέγω τὸ κακό σας,
Τὸ ὅσον με ἐβάρυνεν ὁ φθόνος ἰδικός σας,
Κεἰς ὅσον με συνέφερεν καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου·
Βλέπῃς με πῶς ἦμαι εἰς αὐτὸ, ζητῶ σὰν διακονιάρης,
Νάχα τὸ φῶς μου νά βλεπα καὶ ἂς ἤμουν σόλα χρειάρης·

[a] Ὅρα vox rubricata.

Περοῦ καὶ γίνου μου τυφλὸς καὶ σὺ ἦσε φλαμπουριάρης·
Ὅμως οὐ καταδέχομαι νὰ λάβω τὸ φρουρίγ σου·
Στρέψετο στὸ σακούλιν σου καὶ σφίξε τὸ λουρίν σου·
Ἐπεὶ με πήκεται τυφλὸν καὶ χρίζω μίαν φόλην,
Τίσας βαροῦν οἱ λόγοι μου καὶ σφάζουν τὴν καρδίαν σας·
Παίδευσιν δόσει σας ὁ θεῖος ἐσᾶς καὶ τὰ παιδιά σας·
Εἰς ὅσον με κάμεται κακὸν ὁ θεὸς νασὰς πληρώσει·
Ταῦτα λέγεν ὁ δυστυχὴς με πόνους καὶ με δάκρυα·
Καὶ ἐκ τοῦ πόνου τῆς καρδίας ἐξέβαινεν ἐντάρα·
Καὶ κύκλω περιέτρεχεν εἰς τοὺς ἄρχοντας τοὺς ξένους·
Καὶ θόλανε τὰ μάτιά των καίκλαιον καὶ βρυχόντο·
Καὶ συχνὸν ἐστενάζασιν ὁμοῦ μετὰ τὸν ἴρον·
Κατηγοροῦν καὶ μέμφονται τὸν μέγαν βασιλέαν·
Εἰς τὸν ακούσῃ φθονεροὺς ναχάσῃ τίτιον ἅρμα·
Τὸν ἐφοβήθησαι· πολλοὶ βασιλεῖς καὶ ῥηγάδες·
Γελίμερ δορυάλοτον ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν·
Οὐίττιγι τοὺς βασιλεῖς ἤγαγεν εἰς τὴν Βίζαν
Καὶ τούτους ὡς ἀνδράποδα τραχηλοδεσμένους.
Ὦ ἄναξ μέγα βασιλεῦ φίλε Βελλισαρίου·
Τὸν ὃν ἠγάπας ἐκ πολλοῦ ὃν ὕψωσας ἐκ πόθου·
Κεὶς τὸν ἐκάθησας θρονὴν ὑπέρτερον καὶ μέγα·
Καὶ ποίκες τον καὶ στρατηγὸν ἀνατολῆς καὶ δύσης
Τὸν εἶχες ἅρμα καὶ σπαθὴν καὶ φόβηζες τοὺς πάντας
Καὶ σκύλα τε καὶ λάφυρα ἐνέπλησε τὴν πόλιν·
Καὶ τίμησε καὶ δόξασε καλῶς τὴν βασιλείαν σου·
Καὶ σὺ δὲ ἀντιδόξασες με ὅλην τὴν καρδίαν σου·
Ὃς τ' ὄνομά του ἔγραψες εἰς τὰ νομίσματά σου·
Εἰς μίαν ἐγχάραξες μερίαν κορμὴν τῆς βασιλείας σου·
Καὶ εἰς τὴν ἔτεριν κερίαν ἀβελλισάριόν τε·
Ἔνοπλον μέγα στρατηγὸν γράφοντα καὶ τοιάδε·
Βελλισάριος, ἡ δόξα τῶν Ῥωμαίων
Τί σοι τὸ ἔποικες κακὸν καὶ τύφλανες τὸν ἴρον·
Καὶ σκότασες τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλις
Καὶ ἀπὸ τότε κἔκτοτε πόλις ἐταπεινώθην·
Φράσοι· μοι τοίνυν τάχιστα λέξον μοι διατάχους·
Εὐθὺς μ' ἀπεκρίθηκεν ὁ βασιλεὺς καὶ λέγει

Ἔφης μοι πῶς ἐτίμησα καὶ πῶς ἐδόξασά τον·
Καὶ καπετάνον στρατηγὸν ἐγὼ ἐποίησά τον·
Κ' εἰς τὸ ἐμὸ τὸ νόμις κἀκεῖ ἐγχάραγζά τον·
Κ' ἐπίγραμμα βασιλικὸν ἔνοπλον ἔγραψά τον,
Καὶ μέγα Βελλισάριον ἴσον μοι φημισάτον·
Πῶς οὖν μοι λέγεις τὸ λοιπὸν ὅτι ἐτύφλωσά τον·
Ὁ ράλης μετὸ ἔποικεν μετὰ καὶ τοὺς ἑτέρους·
Καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ συναυτοὺς ὁ κάκιστος ὁ φθόνος·
Καὶ μή μοι μέμφεσθαι λοιπὸν οἱ ἄρχοντες ἐμένα,
Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησεν ὁ βασιλεὺς κ' οἱ πάντες.
Ἦλθε καιρὸς ἐμίσευσαν οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι·
Ἐτίμησέν τους εὔμορφα ἐπαρεξέβαλέν τους
Ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς ἐπεριδόξασέν τους·
Ἀπῆγαν ὅθεν ἤλθοσαν ἀπήγγειλαν τὰ πάντα·
Πῶς ἴδασι τὸν βασιλέα καὶ πῶς τοὺς ὑποδέχθην·
Τὰ πλοῦτοι καὶ τὴν αὐθεντίαν καὶ καθεξῆς καὶ τἄλλα·
Ἴδοσαν Βελλισάριον τυφλὸν διακονιάριν
Μετὰ καυχὶν μετὰ ῥαβδὶν ὃν ἔτρεμον οἱ πάντες
Καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες Ἀσίας καὶ Εὐρώπης.
Πέρσαι καὶ Μῆδοι Ἄραβες καὶ Σύριοι καὶ Τούρκοι·
Πᾶσα φυλὴν ὑπέταξεν ἡ σπάθη τῶν Ῥωμαίων,
Καὶ τῶρα βλέπω καὶ θεωρῶ τὸ ἐναντίον ὅλον·
Καὶ ὁ πετὸς καὶ γύρισε τῆς τύχης τὸ τροχίλη
Καὶ τοὺς Ῥωμαίους βασιλεῖς ὅλους ἐγκρέμνησέν τους·
Τοὺς Τούρκους δὲ καὶ ἀσεβεῖς ὄντας καὶ ὕψωσέν τους
Καὶ τίνα λέγω οὐκ ἠμπορῶ καὶ τίνα γράψω οὐκ οἶδα·
Ἐξ ἀπορήμου λογισμὸς ἡ γλῶττα καὶ ἡ χεῖρα·
Τοῦτο τὸ τούρκικο σπαθὶν Χριστὲ καὶ ἕως πότε·
Να κατακόπτη σώματα Χριστιανῶν βαπτισμένων·
Καὶ γένος τὸ Ῥωμαϊκὸν να ἐνι δουλομένον·
Καὶ τὶς τὸ Ἐπροξένησεν οἱ Τούρκοι ν' αὐθεντέσουν·
Καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν φυλὴν στὴν ζεύγλην τῶν να θέσουν
Οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἔποικεν εἰ μὴ ἡ ἁμαρτίαις μου
Ζηλία φθόνος καὶ κακία καὶ ἀτυχία καὶ ἔρις·
Πορνείαις μοι χρείαις ἀνδρομανείαις κλεψίαις ἀνδροκτασίαις
Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα ἔχουσιν οἱ Ῥωμαῖοι·

Δι' οὗ καὶ ὀργίσθην ὁ θεὸς τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων·
Τοῦ Ἰσμαὴλ ἐσύκοσεν καὶ ἐνέπτέρωσέν τον·
Καὶ ἔνι τοῦ θεοῦ ῥαβδὶν διαναβὰς παιδεύει.
Καὶ ἡμεῖς οὐδὲν πειθόμεθα τοῦ νὰ σωφρονισθῶμεν·
Καὶ τὰ κακὰ νὰ φύγομεν κ' εἰς τὰ καλὰ ναμποῦμεν·
Νάχουν ἀγάπην εἰς θεὸν καὶ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου·
Ὅσοι λογοῦνται ἔμπιστοὶ Χριστιανοὶ καὶ θάλλουν·
Τὸν τρισυπόστατον θεὸν ὑμνούσιν τον καὶ ψάλλουν·
Ὅλοι μὲ τὴν καλὴν καρδίαν μὲ τὴν ταπεινωσύνην·
Καὶ μὲ τὸν ὄβον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην·
Νὰ γένη καὶ ὁμόνοια ἐφ' ὅλην οἰκουμένην·
ὁποῦ οἰκοῦν Χριστιανοὶ πιστοὶ βεβαπτισμένοι
Καὶ νὰ συκόσουν τὸν σταυρὸν καὶ κατ' ἐχθρῶν νὰ πᾶσι
Τὴν πόλιν ποῦνε κεφαλὴν θέλουσι τὴν ἐπιάσην·
Ἁγία τριὰς βοήθησον νὰ γένη σῶσον γράφω·
Νὰ δῶ καὶ γὼ παρηγορία πριχοῦ ἔμπωστὸν τάφον·
Θεέ μου παντοκράτορα ὁποῦ κρατῆς τὰ πάντα·
Χριστέ μου ποῦ που λύθηκες δι' ἀργύρια τριάντα
Καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον ἀχώριστος τριάδα
Μύριες μυριάδων κρίματα μὲ ἄλλην μίαν χιλιάδα
Νάχῃ ὁ υἱὸς τοῦ γεωργιλλὰ συμπάθησέ τον τῶρα.
Ὡς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ λῃστοῦ που σώθηκεν εἰς ὥρα·
Ἀμὴν ἀμὴν καὶ γένοιτο γένοιτο γένοιτό μοι.

